
POLSKI

Witamy w Muzeum Szpitala Znaleziatek

The Foundling Museum przedstawia historię szpitala Foundling, pierwszej organizacji charytatywnej w Wielkiej Brytanii, której celem była pomoc porzucanym na ulicach Londynu noworodkom. „Foundling” oznacza po angielsku „Znaleziatek”. Organizacja powstała w 1739 r. i działała w tym miejscu w okresie od 1745 r. do 1926 r. Dzisiaj jej działalność kontynuuje organizacja Coram.

W XVIII w. wielu Londyńczyków żyło w skrajnej nędzy. Bieda i przypadkowa ciąża, szczególnie pozamałżeńska, często oznaczała dla matki i dziecka całkowity brak środków do życia. Dlatego bardzo często kobiety porzucały na ulicach miasta nowo narodzone dzieci. Szacuje się, że rocznie takich przypadków było ponad 1000.

Thomas Coram – marynarz i filantrop, który żył w latach 1668-1751, podjął działania, które miały na celu ratowanie porzuconych dzieci. Determinacja, z jaką przez prawie dwadzieścia lat prowadził kampanię, której celem było powołanie do życia odpowiedniej instytucji, zaowocowała w 1739 r. uzyskaniem Statutu Królewskiego dla pierwszej w Wielkiej Brytanii organizacji charytatywnej mającej na celu pomoc dzieciom. W 1741 r. w tymczasowej siedzibie został otwarty szpital, a w 1745 r. został przeniesiony do specjalnie wybudowanego gmachu, na miejscu dzisiejszego muzeum. Od samego początku istniało ogromne zapotrzebowanie na miejsca dla dzieci.

Przez pierwsze kilka dekad rodzice dostawali polecenie, aby razem z dzieckiem przynieśli jakiś „żeton”, który służyłby identyfikacji. Każde dziecko przyjęte przez szpital dostawało swój numer i nowe imię. Jeżeli po jakimś czasie ktoś z członków rodziny chciałby odebrać dziecko, „żeton” miał służyć sprawdzeniu, czy ma do tego prawo. „Żetonami” były skrawki materiału, monety, karty do gry, biżuteria, medale.

Dzieci od razu wysyłane były do opiekunek, mieszkających poza Londynem, które otrzymywały za to wynagrodzenie. Przebywały tam od trzech do pięciu lat, a potem wracały do szpitala, gdzie spędzały czas na nauce, różnego rodzaju szkoleniach i ćwiczeniach oraz pracach domowych. Ich wyżywienie było skromne, ale nieporównywalnie lepsze od jedzenia rówieśników mieszkających na ulicach. Taki system działał do XX w.

Ambicją Thomas'a Coram'a było wychować dzieci na wzorowych i przydatnych obywateli. Początkowo ich edukacja była dość skromna – dzieci uczono czytać, aby mogły poznać Biblię, a znacznie więcej czasu przeznaczano na zajęcia praktyczne. Dziewczynki uczono szyć, tkąć i robić na drutach, a chłopców – wyrobu lin i maszerowania. Każde dziecko w niedzielę uczestniczyło w dwóch mszach odprawianych w kaplicy.

Dzieci opuszczały szpital najczęściej w wieku od 9 do 14 lat. Chłopcy wysyłani byli do wojska lub uczyli się różnych zawodów, a dziewczynki najczęściej zostawały pomocą domową.

Filantropia a sztuka

Od początku istnienia szpitala artyści byli aktywnie zaangażowani we wspieranie jego misji. Przygotowywali różne imprezy, których celem było wzbudzenie zainteresowania tą instytucją.

Szpital stał się pierwszą publiczną galerią sztuki w Anglii. Organizował popularne koncerty charytatywne, tworząc model wspierania przez sztukę działań, których celem jest poprawa bytu społeczeństwa. Artyści, a wśród nich William Hogarth, George Frideric Handel i Charles Dickens, łączyli wspieranie szpitala z autopromocją.

Mamy nadzieję, że będziecie Państwo zadowoleni ze zwiedzania naszego muzeum.